

Hoàng Phủ Ngọc Tường sắp chết vẫn nói dối

Hai anh em Hoàng Phủ Ngọc Tường và Hoàng Phủ Ngọc Phan vốn bà con gần với tôi vì chúng tôi cùng có chung một ông cố, đó là Tuần vũ Hoàng Hữu Xứng. Năm 1882, khi Henri Rivière đánh thành Hà Nội thì Tổng đốc Hoàng Diệu tuần tiết còn Tuần vũ Hoàng Hữu Xứng thì tuyệt thực. Tuần vũ Hoàng Hữu Xứng là cố nội của Hoàng Phủ Ngọc Tường-Hoàng Phủ Ngọc Phan còn tôi thì gọi Ông là cố ngoại. Thân phụ cặp bài trùng Việt cộng ác ôn vì là con quan lớn nên được tập âm, tôi gọi là cậu Âm Hoàng Hữu Dực. Thời Pháp thuộc, cậu Âm Dực làm xếp ga An cự, Huế.

Bài viết hôm nay **tập trung vào một chi tiết duy nhất** gạn lọc ra từ đoạn văn sau đây, mới được phổ biến rộng rãi trên mạng lưới vào ngày đầu tháng hai này.

Trích: “Để chứng tỏ mình là người trong cuộc, tôi đã dùng ngôi thứ nhất- ‘tôi’, ‘chúng tôi’ khi kể một vài chuyện ở Huế mậu thân 68. Đó là những chuyện anh em tham gia chiến dịch kể lại cho tôi, tôi đã vợ vào làm như là chuyện do tôi chứng kiến. Đặc biệt, khi kể chuyện máy bay Mỹ đã thả bom sát bệnh viện nhỏ ở Đông Ba chết 200 người, tôi đã nói: ‘Tôi đã đi trên những đường hầm mà ban đêm tưởng là bùn, tôi mở ra bầm dè lên thì toàn là máu... Nhất là những ngày cuối cùng khi chúng tôi rút ra’. Chi tiết đó không sai, sai ở chỗ người chứng kiến chi tiết đó không phải là tôi, mà là tôi nghe những người bạn kể lại. Ở đây tôi là kẻ mạo nhận, một việc rất đáng xấu hổ, từ bé đến giờ chưa bao giờ xảy ra đối với tôi.” Hết trích. (Tôi tôn trọng cách trình bày về hình thức của tài liệu, nhất là những dòng chữ tô đậm trong nguyên văn.)

Theo các chi tiết phổ biến trên internet thì Hoàng Phủ Ngọc Tường, 81 tuổi, hiện lâm bệnh nặng, đã đọc cho con gái chép lại lời y thành bài viết xuất hiện dưới đầu đề “Lời cuối cho câu chuyện quá buồn”. Như đã báo trước, cá nhân tôi không đếm xỉa đến những lời thanh minh trần tình của tên Việt cộng sắp chết mà chỉ chú trọng vào lời kể của y, theo đó ở Đông Ba có một bệnh viện nhỏ bị máy bay Mỹ thả bom giết chết hai trăm người. Người viết đặt tiền đề như vậy làm giả thuyết – nghĩa là nêu vấn đề ra theo tinh thần khoa học để giải thích một hiện tượng ngoài đời hay trong tự nhiên nào đó (trong trường hợp này là vụ gọi là Mỹ thả bom giết hai trăm người ở một bệnh viện toạ lạc tại Đông Ba, Huế) – và tạm chấp nhận sự kiện liên hệ tuy chưa thể kiểm nghiệm, chứng minh hầu căn cứ vào đó mà phân tích, suy luận.

Những ai ở Huế lâu ngày đều biết đến các cơ sở điều trị quân dân y: Bệnh viện Trung ương Huế trên đường Lê Lợi cạnh dòng Hương giang, Quân y viện Nguyễn Tri Phương trong Mang Cá, nhà Hộ sinh ở Tây Lộc. Các khu vực Đông Ba, Gia Hội là những vùng buôn bán sầm uất, có nhiều phố xá nhộn nhịp, có nhiều nhà cửa dân chúng đông đúc. Không có khoảnh đất trống nào đủ rộng lớn để xây một bệnh xá hay bệnh viện nhỏ. Nếu Mỹ thả bom trúng bệnh viện mà chết ngay một lúc đến hai trăm người thì cơ sở khám bệnh và nhận người ốm đau nằm điều trị phải được trang bị ít nhất cũng năm mươi giường bệnh. Thế nhưng không người dân Huế nào biết đến hay nhận được công việc phục vụ trực tiếp cho những nhu cầu nhất định về y khoa phòng ngừa, y khoa chẩn đoán, y khoa điều trị dành cho số đông, có tổ chức thành nề nếp và có tiếng vang trong vùng; chỉ có bọn Vẹm từ trên rừng về là sung sướng bảo rằng có một cơ sở y khoa như vậy! Vạn nhất nếu bom “đế quốc” vô tình đánh sập bệnh viện, giết một loạt hai trăm người thì đám truyền thông cộng sản hay thân cộng tại sao đều câm như hến và mù tịt cả lũ? Chúng luôn luôn theo dõi rất kỹ các tội ác do “đế quốc Mỹ, kẻ thù của nhân dân ta và nhân dân thế giới” gây ra cơ mà, đời nào chúng chịu ngậm câm nhắm mắt trước một vụ thảm sát lớn lao như vậy? Chúng chả rêu rao âm ỹ vụ được chúng tuyên truyền là “giặc lái Mỹ” ném bom xuống khu Khâm Thiên, Hà Nội gây tổn hại cho bệnh viện cận kề là gì? Chúng thổi phồng vụ chuồng cọp ở các trại giam Việt cộng tại Côn Đảo, Phú Quốc một cách vô liêm sỉ. Chúng láo khoét bảo phe quốc gia đã đầu độc hàng loạt tù hàng binh; sau ngày 30-04, lại cũng chính chúng trơ tráo sùng sùng công nhận là không hề có chuyện đó. Cái lối mô tả Mỹ ném bom giết hai trăm người ở Bệnh viện Đông Ba cũng cùng bài bản với lời tố cáo của nhà sư Thích Nhất Hạnh theo đó Mỹ thả bom giết ba trăm ngàn dân Bến Tre trong khi thực ra dân số toàn tỉnh Bến Tre chỉ có chưa đến một trăm ngàn người. Và lại miệng lưỡi điêu ngoa của Việt cộng chuyên môn đưa ra những con số nạn nhân phóng đại một cách nham hiểm và tròn trịa một cách ngu ngốc. Lê Duẩn đã từng tuyên bố là “Mỹ Diệt” lê máy chém đi khắp nơi chặt đầu năm trăm đảng viên cộng sản. Toàn là những con số tròn trặn tròn vo. Năm trăm của Lê Duẩn, hai trăm của Hoàng Phủ Ngọc Tường, ba trăm ngàn của Thích Nhất Hạnh!

Tuy nhiên Hoàng Phủ Ngọc Tường chỉ biết ăn gian nói dối mà ăn gian nói dối một cách ngu xuẩn, u mê. Thoạt tiên cặp bài trùng đội lốt quý sứ họ Hoàng Phủ trút tội lên đầu Mỹ, chúng bù lu bù loa bảo pháo và bom của Mỹ giết đồng bào Huế nhưng đến khi đồng bào Huế và chúng nhân nước ngoài quan sát thấy các thi hài khai quật từ những hố chôn tập thể chỉ mang những vết thương bằng vũ khí đạn dược của bộ binh, thậm chí bị đánh vỡ sọ gãy tay, bị trói cánh khủy nằm chồng lên nhau, chứ không hề có mảnh bom hay viên đạn nào của Mỹ trong thi thể thì chúng thấy mình bị hố nặng. Thế nhưng biết bị hố thì trề quá rồi, mặt nạ Satan Mephisto đã hiện Nguyên hình quá rõ. Ăn gian mà ngu, nói dối mà đàn, phải chăng vì vậy mà cả Hoàng Phủ Ngọc Tường lẫn Hoàng Phủ Ngọc Phan đều coi như hoàn toàn thất sủng sau ngày 30-04 mặc dầu cả hai tên đều đã mang trên hình hài một thành án, một thiết án muôn đời không cởi bỏ được.

Mỗi con người đều là một thành viên của lịch sử. Quyết đoán về một nhân vật lịch sử là việc không phải dễ và càng lên tiếng mạnh mẽ càng hay rơi vào sai lầm. Mục đích nên nhằm khi nhìn lại quá khứ lịch sử là tìm hiểu một cách tương đối vô tư để nhận định cho chính xác, may ra sẽ rút được phần nào kinh nghiệm cho cuộc sống vốn rất dễ bị xáo trộn khuấy động do những sự bông bột nhất thời có thể che khuất lương tri. Dầu sao đi nữa thì với kẻ thành tâm tìm hiểu việc nước, thái độ bình tĩnh nhận xét, tinh thần phân tích khoa học là những điều kiện thuận lợi để tới gần sự thật.

Trước khi chết, Hoàng Phủ Ngọc Tường muốn gột rửa phần nào tội ác tày trời đối với đồng bào nhất là đồng bào Huế. Huế là nơi y chào đời, lớn lên, ăn học và giảng dạy. Cộng sản mà đứng trước ngưỡng cửa tử sinh thì cũng phải thấy là việc trọng đại. Biện pháp duy nhất để chạy tội chỉ có thể là đổ tội cho tha nhân, và dễ dàng hơn nữa, cho ngoại nhân. Bom Mỹ đã giết hai trăm đồng bào vô tội ở Đông Ba, Hoàng Phủ Ngọc Tường quả quyết một cách rất đần độn như vậy. Nhưng dữ kiện này, vẫn theo chính mồm miệng điêu ngoa của y, vốn xuất phát từ một tên Việt cộng khác; y chỉ nhập nhằng, lưu manh quơ vào cho mình. Làm sao y dám nhận xằng như vậy một khi chẳng có bằng chứng cụ thể, khách quan nào hết cả?

Hoàng Phủ Ngọc Tường đã gian mà lại ngu. Sống thì gian và ngu, gần chết lại càng gian và ngu hơn.

11-02-2018
Trần Văn Tích

